

Arrest

nr. 300 689 van 29 januari 2024
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: 1. ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN
2. ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2023 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat X op 29 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2023 (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023 waarbij voor de zaak nr. 296 048 de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2023.

Gelet op het arrest van 27 oktober 2023 met nr. 296 453 in de zaak nr. 296 048, waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2023.

Gelet op de beschikking van 8 november 2023 waarbij voor de zaak nr. 296 839 de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaten L. RECTOR en C. DESENFANS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 december 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 3 december 2021 om internationale bescherming. Op 24 mei 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 mei 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen, afkomstig uit Mullah Alam Kalei (district Shegal, provincie Kunar). U bent getrouwd met Sh. (...) en hebt twee kinderen. U werkte in Afghanistan gedurende vier of vijf jaar als mecanicien. Uw maternale neef Ab. (...) werkte gedurende vijf of zes jaar op het departement Drugs en Narcotica van de nationale politie. Ongeveer zes maanden voor uw vertrek begon u als informant te werken voor dat departement nadat u dit aan uw neef gevraagd had. U werkte aanvankelijk zonder officiële registratie voor het departement. Nadat u ongeveer drie maanden aan het werk was als informant zag u een persoon genaamd A. R. (...) samen met zijn vader M. J. (...) en drie onbekende personen. Omdat ze met onbekende personen waren en in een wagen zonder nummerplaat zaten, belde u bij thuiskomst uw neef over deze aanwezigheid. Uw neef kwam ter plekke en belde u drie dagen later om u te laten weten dat u goed werk had geleverd. In de wagen werd immers 52 kg hasjiesj gevonden en de drie onbekende personen hadden illegale wapens bij. A. R. (...) en zijn vader werden gearresteerd en naar de gevangenis gestuurd. Nadien bewaakte u uit schrik uw huis omdat u vreesde dat zij elk moment naar uw huis konden komen. Na hun arrestatie werd u officieel geregistreerd bij het departement Drugs en Narcotica. Ten tijde van de machtsovername werden A. R. (...) en zijn vader vrijgelaten en uw neef zei dat jullie het land moesten verlaten omdat die mensen wisten wie informatie had gedeeld en omdat jullie allebei voor het departement Drugs en Narcotica hadden gewerkt. U verliet Afghanistan samen met uw neef. U was ongeveer twee of drie maanden onderweg naar België, waar u op 3 december 2021 om internationale bescherming verzocht. U bent uw neef onderweg in Iran kwijtgeraakt en heeft sindsdien niets meer van hem vernomen. Na uw vertrek zijn twee onbekende personen tweemaal naar uw winkel gekomen om naar u te vragen: de eerste keer toen u vertrok en de tweede keer twee weken later. Zes à tien dagen na de machtsovername zijn ze ook bij u thuis geweest om naar u te vragen. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de twee personen die u heeft laten arresteren.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara en de eerste pagina van uw paspoort, de taskara's van uw familieleden, twee attesten ter staving van uw werkzaamheden als informant bij het Drugs en Narcotica departement, een foto waarop u te zien bent met een wapen – u moest uw huis kunnen bewaken nadat u de twee personen die werden gearresteerd had verklikt – en een foto waarop u te zien bent in het legeruniform van uw neef en die u moest maken voor het opmaken van uw tewerkstellingsformulieren. Na het persoonlijk onderhoud bezorgde u nog de taskara van uw neef Abdul, werkdocumenten en diploma's van uw neef, foto's van uw neef (en zijn collega's) en een foto van u, uw vrouw en uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van de onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35

[EUAA COI Query Response Afghanistan update 1 July 31 October 2022.pdf](#) en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties en dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U stelde dat u een vrees voor vervolging diende te koesteren omdat u als informant werkte voor de drugs- en narcoticabrigade waarvoor uw neef werkte. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hierover.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u nooit in het bezit bent geweest van een paspoort terwijl u op het Commissariaat-generaal wel een kopie van de eerste bladzijde van uw paspoort neerlegde en ook verklaarde een keer met dat paspoort gereisd te hebben (DVZ-verklaring, vraag 28; CGVS, p. 10). Gevraagd waarom u op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gezegd dat u nooit in het bezit bent geweest van een paspoort, antwoordde u dat de tolk u dat niet gevraagd heeft (CGVS, p. 11), hetgeen, gelet op de inhoud van uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken, uiteraard niet klopt. Het voorgaande ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient er gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden, incoherenties en vaagheden in uw verklaringen aangaande uw beweerde tewerkstelling als informant voor de drugsbrigade. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw neef langs moederszijde aan u vroeg om samen met hem voor de overheid te werken (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u zelf aan uw neef gevraagd hebt om bij hem aan de slag te gaan (CGVS, p. 14). Geconfronteerd daarmee, kwam u niet verder dan dat u de tolk waarschijnlijk niet goed begrepen heeft (CGVS, p. 23). Nochtans verklaarde u de tolk zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal goed begrepen te hebben. U had ook de aan u gestelde vragen op het Commissariaat-generaal begrepen en u had geen opmerkingen over uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken. U had evenmin opmerkingen op de door het Commissariaat-generaal aan u toegestuurde notities van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 2-3, p. 23-24). Uw rechtvaardiging voor de vastgestelde tegenstrijdigheid overtuigt dan ook moeilijk. Aansluitend hierbij had u een opvallend beperkte kennis over de activiteiten van uw neef bij de drugsbrigade. Nochtans zou u, zoals aangehaald, althans volgens uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal, hem zelf gevraagd hebben zijn dienst te vervoegen en dit uit interesse (CGVS, p. 14). Zo kwam u, betreffende zijn taken en functie bij de brigade, niet verder dan de oppervlakkige en vage verklaring dat 'hij dezelfde job deed als waarvoor u in dienst was getreden' maar dat u het voor de rest niet wist. U wist dus niet wat zijn functie was (CGVS, p. 9, p. 19). Aangezien u naar eigen zeggen zich uit interesse voor de job van uw neef bij de drugsbrigade wenste te voegen, konden van u diepgaandere verklaringen over de job van uw neef verwacht worden. Daarnaast verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in uw winkel veel leden van de taliban kwamen om hun wagens te repareren en dat u hen ondertussen in de gaten hield (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u nooit persoonlijk taliban gezien heeft en dat de taliban zichzelf nooit buiten lieten zien (CGVS, p. 8). Even later zei u dan weer dat de twee personen die u dankzij uw informatie kon laten arresteren bij de taliban zaten (CGVS, p. 15). Voorgaande verklaringen zijn uiteraard niet coherent. Geconfronteerd met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken over uw ontmoetingen met de taliban, zei u dat de taliban eigen mecaniciens hadden die in het geheim voor hen werkten (CGVS, p. 23). Een afdoende uitleg voor uw tegengestelde verklaringen gaf u evenwel niet. Daarnaast stemt de inhoud van de documenten ter staving van uw tewerkstelling niet overeen met uw verklaringen hierover. U verklaarde dat u zes maanden voor de dienst Drugs en Narcotica werkte. U stopte hiermee ten tijde van de machtsovername door de taliban (i.e. augustus 2021): toen had u de twee door u neergelegde documenten ter staving van uw werk voor de drugsbrigade al ontvangen (CGVS, p. 8-9, p. 17). Nochtans blijkt uit de neergelegde documenten hierover dat uw dienst begonnen zou zijn op 1/12/1400 (20 februari 2022), toen u al enige tijd in België was. Hierdoor kan er aan de door u neergelegde documenten ter staving van uw bewering als informant voor de drugsbrigade gewerkt te hebben niet de minste bewijswaarde gehecht worden. Verder verklaarde u eerst dat u voordat er door u twee personen gearresteerd werden, nooit informatie had doorgegeven (CGVS, p. 14). Later verklaarde u dan weer dat u twee keer informatie had doorgegeven en dat het de eerste keer ging om een persoon genaamd Ay. (...) die van Shandolak was (CGVS, p. 17-18). Die twee verklaringen zijn niet met elkaar te verzoenen. Tot slot waren uw verklaringen over de twee dankzij uw informatie gearresteerde personen bijzonder vaag. U verklaarde dat die personen hasj en wapens vervoerden. U had zelf gezien wat ze transporteerden. Verschillende keren gevraagd hoe u dat gezien had, antwoordde u telkens ontwijkend en naast de kwestie. Zo zei u onder meer dat toen u 's avonds naar huis ging, u hen vroeg wat ze daar deden waardoor ze bang werden, dat het een auto zonder nummerplaat was en dat jullie in een klein dorp woonden waardoor jullie direct zien als er een vreemde is aangekomen

(CGVS, p. 13-16). U heeft, gelet op deze ontwijkende antwoorden, dus niet aangetoond dat u daadwerkelijk een lading hasj en wapens in de wagen van de twee dankzij u gearresteerde personen zou hebben gezien, waardoor u evenmin heeft aannemelijk gemaakt die informatie aan uw neef doorgegeven te hebben. Gelet op voorgaande bevindingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen dat u als informant voor de drugsbrigade zou hebben gewerkt, waardoor er evenmin aan de problemen die u hierdoor zou hebben gekend geloof gehecht kan worden.

Dat u deze problemen niet aannemelijk gemaakt heeft, blijkt bijkomend uit de volgende vaststellingen.

Zo is het opmerkelijk dat u niet meer informatie heeft gevraagd over het lot van de personen die u bij uw neef zou hebben verklikt en die gearresteerd en naar de gevangenis van Kaboel gebracht zouden zijn. U wist immers niet eens hoe lang zij in de gevangenis moesten blijven en u heeft dat ook niet gevraagd aan uw neef (CGVS, p. 18). Wat er met de drie andere u onbekende personen die in hun wagen zaten en die wapens bij hadden gebeurde, wist u niet, naar eigen zeggen omdat uw taak enkel was om informatie uit te wisselen (CGVS, p. 16). Dat u over het voorgaande geen informatie had, is vreemd, aangezien uw neef zich wel bereid toonde om u informatie te geven. Zo lichtte hij u onder meer in dat er veel drugs en wapens gevonden werden en zei hij u tevens dat de baas van de bende Sa. (...) heette (CGVS, p. 15-16). Dat u, gelet hierop, niet meer informatie vroeg aan uw neef, is opmerkelijk, vooral omdat u na de arrestatie van de twee personen uw huis met behulp van een wapen bewaakt zou hebben aangezien ze volgens u elk moment naar huis konden komen (CGVS, p. 11). Daardoor kan verwacht worden dat u meer informatie zou hebben gevraagd aan uw neef over het lot van de twee gearresteerden en over de drie anderen, zodat u uw veiligheidssituatie nadat u de personen in kwestie had aangegeven beter had kunnen inschatten. Uw gebrekkige informatie over de door u aangegeven personen, zeker gelet op uw beweerde rol als informant en gelet op uw beweerde onveiligheidsgevoel sinds hun arrestatie, ondermijnt dan ook opnieuw de geloofwaardigheid van deze beweerde arrestatie waardoor u in de problemen zou zijn gekomen.

U bleef voorts opvallend vaag over de manier waarop de twee gearresteerde personen te weten zouden zijn gekomen dat u hen verklikt zou hebben. U, die nochtans tijdens uw werk voor de overheid onder de schuilnaam Im. (...) gekend was en die door de twee gearresteerde personen enkel onder uw werkelijke naam Iq. (...) was gekend, kwam in dit verband niet verder dan de blote bewering dat u via uw neef vernomen had dat ze na de machtsovername vrijgekomen waren en van uw rol als informant op de hoogte gebracht werden. U kon echter niet de minste duiding geven over de manier waarop ze dit dan wel te weten zouden zijn gekomen, ofschoon hiernaar meermaals werd gepeild (CGVS, p. 3, p. 20-21).

Ook legde u incoherente verklaringen af over uw problemen na uw vertrek. Gevraagd of de twee personen die door u gearresteerd werden naar u hadden gevraagd, antwoordde u aanvankelijk affirmatief: ze waren twee keer naar uw winkel gekomen (CGVS, p. 21-22). Toen u even later gevraagd werd of u wist wie die personen waren die in uw winkel gekomen zijn, antwoordde u echter dat u het niet wist omdat u onderweg was en dat uw neef gewoon had gezegd dat er personen naar u zijn komen vragen in de winkel, niets meer (CGVS, p. 22). Deze verklaringen zijn weinig consistent.

Ten slotte komt het bevreemdend over dat u geen pogingen heeft ondernomen om uw neef voor wie u als informant werkte terug te vinden nadat u hem 's nachts was kwijtgeraakt onderweg in Iran (CGVS, p. 10). Aangezien in alle redelijkheid verwacht kan worden dat familieleden van een vermiste persoon alle mogelijke stappen zetten om de vermiste persoon terug te vinden, zeker wanneer er geen conflict is met deze persoon, en aangezien u, die regelmatig in contact staat met het thuisfront (CGVS, p. 5), niet aannemelijk hebt gemaakt dat u dergelijke stappen zou hebben gezet, ondermijnt het voorgaande de geloofwaardigheid van de door u beweerde verdwijning van uw neef, waardoor u evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat uw neef, die volgens u voor de afgezette overheid zou hebben gewerkt, Afghanistan zou hebben verlaten.

Gelet op het voorgaande kan er aan uw vluchtrelaas niet het minste geloof worden gehecht. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van de ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de

machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door

het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te

maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u, die nog steeds praktiserende moslim bent (CGVS, p. 6), echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u in het kader van uw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw twee tewerkstellingsdocumenten zijn, zoals hierboven is vastgesteld, niet in overeenstemming met de inhoud van uw verklaringen, waardoor ze niet bewijskrachtig zijn. Uit de foto's waarop u te zien bent met een wapen en in een camouflage-uniform kan niet afgeleid worden in welke context en met welk doel deze foto's genomen werden. In dit verband dient opgemerkt te worden dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten moeten kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Wat betreft de diploma's en werkdocumenten van uw neef heeft u, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt dat u ten gevolge van de beweerde job van uw neef in de problemen bent gekomen en kan herhaald worden dat hierboven gebleken is dat u de actuele verblijfplaats van uw neef niet aannemelijk heeft gemaakt waardoor uit niets blijkt dat hij zelf in de problemen zou zijn gekomen. De foto waarop u met familieleden bent te zien toont enkel drie personen, maar toont geen enkel aspect van uw asielrelaas aan. Uw taskara, uw paspoort en de taskara's van uw familieleden en van uw neef, tonen hoogstens jullie identiteit aan. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft op 26 juni 2023 een verzoekschrift ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 24 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 29 juni 2023 diende hij een nieuw verzoekschrift in tegen diezelfde beslissing.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), dat als volgt luidt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften. Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

Met toepassing van deze bepaling worden de beroepen met nr. 296 048 en nr. 296 839 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting gewezen op het bepaalde in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, heeft verzoeker via zijn advocaat uitdrukkelijk aangegeven afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 296 839 en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht uitspraak te doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 296 048.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt verzoeker bijgevolg geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 296 839.

De Raad zal bijgevolg enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 296 048.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 296 048

3.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Uit de uiteenzetting van dit middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet aanvoert.

3.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Stukken

3.2.1. Aan het verzoekschrift worden het “*Global Report 2022*”, de “*Global Appeal 2023*” en het “*Global Report 2021*” van UNHCR Global Focus (stuk 2) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2.2. Op 9 oktober 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023.

Op 11 oktober 2023 legt verwerende partij deze aanvullende nota nogmaals neer.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij gedood zal worden omdat hij twee personen heeft laten arresteren als informant voor het departement ‘Drugs en Narcotica’ van de Afghaanse nationale politie. Hij zou informatie over hen hebben doorgegeven aan zijn neef die voor datzelfde departement werkte, waardoor A. R. en diens vader werden gearresteerd en naar de gevangenis werden gestuurd. Ten tijde van de machtsovername door de taliban zouden deze twee personen zijn vrijgelaten en zou zijn neef tegen hem gezegd hebben dat zij het land moesten verlaten omdat deze twee personen weten wie informatie had gedeeld en omdat zij beiden voor het departement

'Drugs en Narcotica' hadden gewerkt. Verzoeker zou Afghanistan samen met zijn neef hebben verlaten, maar zijn neef onderweg in Iran zijn kwijtgeraakt en sindsdien niets meer van hem hebben vernomen. Na zijn vertrek uit Afghanistan zouden twee onbekende personen tweemaal naar zijn winkel zijn gekomen om naar hem te vragen. Zij zouden ook bij hem thuis naar hem hebben gevraagd.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) er aan zijn vluchtrelaas niet het minste geloof kan worden gehecht, nu (i) hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het bezit van een paspoort, (ii) er door enkele tegenstrijdigheden, incoherenties en vaagheden in zijn verklaringen over zijn beweerde tewerkstelling als informant voor de drugsbrigade geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweringen dat hij als informant voor de drugsbrigade zou hebben gewerkt en bijgevolg evenmin aan de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend, (iii) hij niet meer informatie heeft gevraagd over het lot van de personen die hij bij zijn neef zou hebben verklikt en die gearresteerd werden en naar de gevangenis van Kaboel zouden zijn gebracht, (iv) hij opvallend vaag bleef over de manier waarop de twee gearresteerde personen te weten zouden zijn gekomen dat hij hen verklikt had, (v) hij incoherente verklaringen aflegde over zijn problemen na zijn vertrek en (vi) hij geen pogingen heeft ondernomen om zijn neef terug te vinden nadat hij hem was kwijtgeraakt in Iran, omdat (B) het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van de *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat die persoon zélf te maken heeft met daden van vervolging, onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken en omdat (C) de door hem neergelegde documenten deze beslissing niet kunnen wijzigen. Dit wordt in deze beslissing als volgt toegelicht:

"Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties en dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U stelde dat u een vrees voor vervolging diende te koesteren omdat u als informant werkte voor de drugs-en narcoticabrigade waarvoor uw neef werkte. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hierover.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u nooit in het bezit bent geweest van een paspoort terwijl u op het Commissariaat-generaal wel een kopie van de eerste bladzijde van uw paspoort neerlegde en ook verklaarde een keer met dat paspoort gereisd te hebben (DVZ-verklaring, vraag 28; CGVS, p. 10). Gevraagd waarom u op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gezegd dat u nooit in het bezit bent geweest van een paspoort, antwoordde u dat de tolk u dat niet gevraagd heeft (CGVS, p. 11), hetgeen, gelet op de inhoud van uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken, uiteraard niet klopt. Het voorgaande ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Voorts dient er gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden, incoherenties en vaagheden in uw verklaringen aangaande uw beweerde tewerkstelling als informant voor de drugsbrigade. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw neef langs moederszijde aan u vroeg om samen met hem voor de overheid te werken (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u zelf aan uw neef gevraagd hebt om bij hem aan de slag te gaan (CGVS, p. 14). Geconfronteerd daarmee, kwam u niet verder dan dat u de tolk waarschijnlijk niet goed begrepen heeft (CGVS, p. 23). Nochtans verklaarde u de tolk zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal goed begrepen te hebben. U had ook de aan u gestelde vragen op het Commissariaat-generaal begrepen en u had geen opmerkingen over uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken. U had evenmin opmerkingen op de door het Commissariaat-generaal aan u toegestuurde notities van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 2-3, p. 23-24). Uw rechtvaardiging voor de vastgestelde tegenstrijdigheid overtuigt dan ook moeilijk. Aansluitend hierbij had u een opvallend beperkte kennis over de activiteiten van uw neef bij de drugsbrigade. Nochtans zou u, zoals aangehaald, althans volgens uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal, hem zelf gevraagd hebben zijn dienst te vervoegen en dit uit interesse (CGVS, p. 14). Zo kwam u, betreffende zijn taken en functie bij de brigade, niet verder dan de oppervlakkige en vage verklaring dat 'hij dezelfde job deed als waarvoor u in dienst was getreden' maar dat u het voor de rest niet wist. U wist dus niet wat zijn functie was (CGVS, p. 9, p. 19). Aangezien u naar eigen zeggen zich uit interesse voor de job van uw neef bij de drugsbrigade wenste te voegen, konden van u diepgaandere verklaringen over de job van uw neef verwacht worden. Daarnaast verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in uw winkel veel leden van de taliban kwamen om hun wagens te repareren en dat u hen ondertussen in de gaten hield (CGVS-vragenlijst,

ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u nooit persoonlijk taliban gezien heeft en dat de taliban zichzelf nooit buiten lieten zien (CGVS, p. 8). Even later zei u dan weer dat de twee personen die u dankzij uw informatie kon laten arresteren bij de taliban zaten (CGVS, p. 15). Voorgaande verklaringen zijn uiteraard niet coherent. Geconfronteerd met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken over uw ontmoetingen met de taliban, zei u dat de taliban eigen mecaniciens hadden die in het geheim voor hen werkten (CGVS, p. 23). Een afdoende uitleg voor uw tegengestelde verklaringen gaf u evenwel niet. Daarnaast stemt de inhoud van de documenten ter staving van uw tewerkstelling niet overeen met uw verklaringen hierover. U verklaarde dat u zes maanden voor de dienst Drugs en Narcotica werkte. U stopte hiermee ten tijde van de machtsovername door de taliban (i.e. augustus 2021): toen had u de twee door u neergelegde documenten ter staving van uw werk voor de drugsbrigade al ontvangen (CGVS, p. 8-9, p. 17). Nochtans blijkt uit de neergelegde documenten hierover dat uw dienst begonnen zou zijn op 1/12/1400 (20 februari 2022), toen u al enige tijd in België was. Hierdoor kan er aan de door u neergelegde documenten ter staving van uw bewering als informant voor de drugsbrigade gewerkt te hebben niet de minste bewijswaarde gehecht worden. Verder verklaarde u eerst dat u voordat er door u twee personen gearresteerd werden, nooit informatie had doorgegeven (CGVS, p. 14). Later verklaarde u dan weer dat u twee keer informatie had doorgegeven en dat het de eerste keer ging om een persoon genaamd Ay. (...) die van Shandolak was (CGVS, p. 17-18). Die twee verklaringen zijn niet met elkaar te verzoenen. Tot slot waren uw verklaringen over de twee dankzij uw informatie gearresteerde personen bijzonder vaag. U verklaarde dat die personen hasj en wapens vervoerden. U had zelf gezien wat ze transporteerden. Verschillende keren gevraagd hoe u dat gezien had, antwoordde u telkens ontwijkend en naast de kwestie. Zo zei u onder meer dat toen u 's avonds naar huis ging, u hen vroeg wat ze daar deden waardoor ze bang werden, dat het een auto zonder nummerplaat was en dat jullie in een klein dorp woonden waardoor jullie direct zien als er een vreemde is aangekomen (CGVS, p. 13-16). U heeft, gelet op deze ontwijkende antwoorden, dus niet aangetoond dat u daadwerkelijk een lading hasj en wapens in de wagen van de twee dankzij u gearresteerde personen zou hebben gezien, waardoor u evenmin heeft aannemelijk gemaakt die informatie aan uw neef doorgegeven te hebben. Gelet op voorgaande bevindingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen dat u als informant voor de drugsbrigade zou hebben gewerkt, waardoor er evenmin aan de problemen die u hierdoor zou hebben gekend geloof gehecht kan worden.

Dat u deze problemen niet aannemelijk gemaakt heeft, blijkt bijkomend uit de volgende vaststellingen. Zo is het opmerkelijk dat u niet meer informatie heeft gevraagd over het lot van de personen die u bij uw neef zou hebben verklikt en die gearresteerd en naar de gevangenis van Kaboel gebracht zouden zijn. U wist immers niet eens hoe lang zij in de gevangenis moesten blijven en u heeft dat ook niet gevraagd aan uw neef (CGVS, p. 18). Wat er met de drie andere u onbekende personen die in hun wagen zaten en die wapens bij hadden gebeurde, wist u niet, naar eigen zeggen omdat uw taak enkel was om informatie uit te wisselen (CGVS, p. 16). Dat u over het voorgaande geen informatie had, is vreemd, aangezien uw neef zich wel bereid toonde om u informatie te geven. Zo lichtte hij u onder meer in dat er veel drugs en wapens gevonden werden en zei hij u tevens dat de baas van de bende Sa. (...) heette (CGVS, p. 15-16). Dat u, gelet hierop, niet meer informatie vroeg aan uw neef, is opmerkelijk, vooral omdat u na de arrestatie van de twee personen uw huis met behulp van een wapen bewaakt zou hebben aangezien ze volgens u elk moment naar huis konden komen (CGVS, p. 11). Daardoor kan verwacht worden dat u meer informatie zou hebben gevraagd aan uw neef over het lot van de twee gearresteerden en over de drie anderen, zodat u uw veiligheidssituatie nadat u de personen in kwestie had aangegeven beter had kunnen inschatten. Uw gebrekkige informatie over de door u aangegeven personen, zeker gelet op uw beweerde rol als informant en gelet op uw beweerde onveiligheidsgevoel sinds hun arrestatie, ondermijnt dan ook opnieuw de geloofwaardigheid van deze beweerde arrestatie waardoor u in de problemen zou zijn gekomen.

U bleef voorts opvallend vaag over de manier waarop de twee gearresteerde personen te weten zouden zijn gekomen dat u hen verklikt zou hebben. U, die nochtans tijdens uw werk voor de overheid onder de schuilnaam Im. (...) gekend was en die door de twee gearresteerde personen enkel onder uw werkelijke naam Iq. (...) was gekend, kwam in dit verband niet verder dan de blote bewering dat u via uw neef vernomen had dat ze na de machtsovername vrijgekomen waren en van uw rol als informant op de hoogte gebracht werden. U kon echter niet de minste duiding geven over de manier waarop ze dit dan wel te weten zouden zijn gekomen, ofschoon hiernaar meermaals werd gepeild (CGVS, p. 3, p. 20-21).

Ook legde u incoherente verklaringen af over uw problemen na uw vertrek. Gevraagd of de twee personen die door u gearresteerd werden naar u hadden gevraagd, antwoordde u aanvankelijk affirmatief: ze waren twee keer naar uw winkel gekomen (CGVS, p. 21-22). Toen u even later gevraagd werd of u wist wie die personen waren die in uw winkel gekomen zijn, antwoordde u echter dat u het niet wist omdat u onderweg was en dat uw neef gewoon had gezegd dat er personen naar u zijn komen vragen in de winkel, niets meer (CGVS, p. 22). Deze verklaringen zijn weinig consistent.

Ten slotte komt het bevreemdend over dat u geen pogingen heeft ondernomen om uw neef voor wie u als informant werkte terug te vinden nadat u hem 's nachts was kwijtgeraakt onderweg in Iran (CGVS, p. 10).

Aangezien in alle redelijkheid verwacht kan worden dat familieleden van een vermiste persoon alle mogelijke stappen zetten om de vermiste persoon terug te vinden, zeker wanneer er geen conflict is met deze persoon, en aangezien u, die regelmatig in contact staat met het thuisfront (CGVS, p. 5), niet aannemelijk hebt gemaakt dat u dergelijke stappen zou hebben gezet, ondermijnt het voorgaande de geloofwaardigheid van de door u beweerde verdwijning van uw neef, waardoor u evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat uw neef, die volgens u voor de afgezette overheid zou hebben gewerkt, Afghanistan zou hebben verlaten.

Gelet op het voorgaande kan er aan uw vluchtrelaas niet het minste geloof worden gehecht. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van de ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

(...)

De door u in het kader van uw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw twee tewerkstellingsdocumenten zijn, zoals hierboven is vastgesteld, niet in overeenstemming met de inhoud van uw verklaringen, waardoor ze niet bewijskrachtig zijn. Uit de foto's waarop u te zien bent met een wapen en in een camouflage-uniform kan niet afgeleid worden in welke context en met welk doel deze foto's genomen werden. In dit verband dient opgemerkt te worden dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten moeten kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Wat betreft de diploma's en werkdocumenten van uw neef heeft u, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt dat u ten gevolge van de beweerde job van uw neef in de problemen bent gekomen en kan herhaald worden dat hierboven gebleken is dat u de actuele verblijfplaats van uw neef niet aannemelijk heeft gemaakt waardoor uit niets blijkt dat hij zelf in de problemen zou zijn gekomen. De foto waarop u met familieleden bent te zien toont enkel drie personen, maar toont geen enkel aspect van uw asielrelaas aan. Uw taskara, uw paspoort en de taskara's van uw familieleden en van uw neef, tonen hoogstens jullie identiteit aan. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan."

Verzoeker slaagt er niet in om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoeker verwijst in het eerste middel van zijn verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld dat er, om de geloofwaardigheid van verklaringen te beoordelen, rekening dient te worden gehouden met de opleiding, het intellectuele vermogen of de leeftijd van de asielzoeker, dat er voor asielzoekers die behoren tot een kwetsbare groep doorgaans een lichtere bewijslast gehanteerd wordt of een verruimde toepassing wordt gemaakt van het voordeel van de twijfel en dat minderjarigen niet steeds de maturiteit hebben om het belang van een coherente verklaring in te schatten en dat er van hen niet dezelfde detailkennis kan worden verwacht. Hij betoogt dat er dus bijzondere aandacht moet worden besteed aan zijn intellectuele vermogen en zijn jonge leeftijd. Wat dat laatste betreft, wijst hij erop dat hij op het moment dat hij Afghanistan verliet nog maar net meerderjarig was geworden en dat we thans twee jaar later zijn. Dat hij op het moment dat hij Afghanistan verliet nog maar net meerderjarig was geworden, is in strijd met zijn eerdere verklaringen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) werd, na een correctie, geregistreerd dat verzoeker geboren is in het jaar 1996 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 9, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', nr. 4) en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde verzoeker twee of drie maanden onderweg te zijn geweest van Afghanistan tot België (adm. doss., stuk 6, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), waar hij volgens zijn verklaringen aankwam op 1 december 2021 (adm. doss., stuk 10, map 'DVZ', 'inschrijving van de asielaanvrager'). Bijgevolg zou verzoeker Afghanistan in september of oktober 2021 hebben verlaten en op dat moment ongeveer 25 jaar zijn geweest. Op heden zou verzoeker ongeveer 28 jaar zijn. Dat er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan zijn jonge leeftijd en dat hij op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan nog maar "net" meerderjarig was geworden, kan dan ook niet worden gevolgd. Voorts laat verzoeker na te concretiseren waarom en op welke manier er bijzondere aandacht besteed zou moeten worden aan zijn intellectuele vermogen. Hoewel verzoeker verklaarde niet naar school te zijn geweest in Afghanistan en niet te kunnen lezen en schrijven (adm. doss., stuk 6, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), betekent het loutere feit laaggeschoold en/of analfabeet te zijn op zich niet dat een persoon niet in staat zou zijn om op een gedetailleerde, geloofwaardige en doorleefde wijze te verhalen over zijn persoonlijke leefwereld en wat hij stelt zelf te hebben meegemaakt. Ook van personen met een lage scholingsgraad mag worden verwacht dat zij een aantal feitelijke gegevens op een doorleefde wijze kunnen duiden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan verder niet blijken

dat verzoeker niet in staat was om te worden gehoord en daarbij coherente en consistente verklaringen af te leggen. Hoewel hij de gestelde vragen soms niet onmiddellijk leek te begrijpen, slaagde hij er na herformulering van de vraag door de *protection officer* van het CGVS meestal wel in om te antwoorden op de vragen (*ibid.*, bijvoorbeeld p. 5-6 en 21). Verzoeker verklaarde aan het einde van het persoonlijk onderhoud tevens zelf dat hij de gestelde vragen goed had begrepen (*ibid.*, p. 23). Hij toont hoe dan ook niet aan dat hij omwille van zijn (beperkte) intellectuele vermogen niet in staat zou zijn geweest om gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen.

Verzoeker stelt vervolgens in het eerste middel dat zijn Afghaanse herkomst en nationaliteit niet worden betwist en dat dit belangrijk is om in het achterhoofd te houden bij de “*studie van de beslissing van verweerster en de daarin opgenomen argumentatie*”, doch hij laat na te concretiseren op welke manier het belangrijk is om dit in het achterhoofd te houden bij de “*studie*” van de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing. Met een dergelijk summier betoog slaagt verzoeker er niet in om een ander licht te werpen op deze motieven.

Waar hem wordt verweten dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het bezit van een paspoort, voert verzoeker in het eerste middel aan dat hij nochtans al verduidelijkt dat men hem bij de DVZ allicht verkeerd begrepen heeft. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd waarom hij bij de DVZ had gezegd dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort, gaf hij aan dat de tolk daar bij de DVZ niet naar gevraagd had (adm. doss., stuk 6, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Hij ondertekende het gehoorverslag nochtans nadat dit hem bij de DVZ in het *Pashtou* werd voorgelezen (adm. doss., stuk 9, map ‘DVZ’, ‘verklaring DVZ’). Indien men hem verkeerd zou hebben begrepen en er verkeerdelijk in het verslag zou zijn geschreven dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort, kon er dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij dit zou hebben aangegeven op het moment dat het verslag hem werd voorgelezen en dat dit gecorrigeerd zou zijn geweest. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de tolk hem er niet naar gevraagd heeft en dat men hem allicht verkeerd begrepen heeft bij de DVZ.

Ook waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op een tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen over de aanleiding om voor de overheid te werken, voert verzoeker in het eerste middel aan dat men hem bij de DVZ allicht verkeerd begrepen heeft. Hij stelt dat hijzelf zijn diensten had aangeboden aan het departement waarvoor zijn neef werkzaam was. Door de verklaring die hij bij het CGVS heeft afgelegd te bevestigen, heft verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze verklaring en de verklaring die hij liet optekenen bij de DVZ evenwel niet op. Voorts wijst de Raad er op dat verzoeker na confrontatie met deze tegenstrijdigheden aangaf dat hijzelf de tolk waarschijnlijk niet goed begrepen heeft. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, kan dit moeilijk overtuigen. Bovendien ondertekende verzoeker zijn verklaringen nadat deze hem bij de DVZ in het *Pashtou* werden voorgelezen (adm. doss., stuk 9, map ‘DVZ’, ‘vragenlijst’). Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoeker bij het CGVS verklaarde dat het interview bij de DVZ oké was verlopen en dat hij geen opmerkingen meer had over dat gehoor (adm. doss., stuk 6, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker toont dan ook op geen enkele wijze aan dat men hem bij de DVZ verkeerd heeft begrepen.

Verzoeker verduidelijkt in het eerste middel nog dat zijn verklaring tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij nooit persoonlijk taliban gezien heeft duidelijk een vergissing is in zijn hoofde, “*aangezien A. R. (...) en zijn vader leden van de Taliban waren*”, en dat de twee personen die hij dankzij zijn informatie kon laten arresteren bij de taliban zaten, doch blijft steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft.

Verzoeker beroept zich voorts op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing waar hij stelt dat hij de ene keer verklaarde dat hij voor A. R. en zijn vader eigenlijk nooit eerder informatie had aangeleverd, terwijl hij later stelde dat er door hem ook nog twee andere personen konden worden gearresteerd, “*verder persoon X en persoon Y*”, die zich inlieten met de handel in hasj, en waar hij betoogt dat zijn bewering dat hij nooit eerder informatie aanleverde wel degelijk klopt, nu hij verduidelijkt dat er nuttige vaststellingen konden gebeuren nadat hij persoonlijk “*deze persoon X en persoon Y*” staande hield. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat verzoeker eerst verklaarde dat hij, voordat er door hem twee personen gearresteerd werden, nooit informatie had doorgegeven, terwijl hij later dan weer verklaarde dat hij twee keer informatie had doorgegeven en dat het de eerste keer ging om een persoon genaamd Ay. die van Shandolak afkomstig was, en dat die twee verklaringen niet met elkaar te verzoenen zijn. Dit motief vindt steun in de stukken van het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14 en 17-18). Verzoekers *post factum* uitleg in het eerste middel kan dan ook geenszins overtuigen.

Verzoeker kan evenmin overtuigen waar hij in het eerste middel aanvoert dat hij niet meer aanwezig was op het moment dat er personen naar zijn winkel zouden zijn gekomen om naar hem te vragen, maar dat hij er steeds van uitgegaan is dat deze personen behoorden tot de omgeving van A. R. en zijn vader. Verzoeker verklaarde dat zijn neefje hem louter had verteld dat er personen naar zijn winkel zijn gekomen die naar hem hebben gevraagd (adm. doss., stuk 6, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Indien hij ervan uitging dat deze personen tot de omgeving van A. R. en diens vader behoorden, kon van hem dan ook worden verwacht dat hij, toen hem werd gevraagd of A. R. en diens vader ooit naar hem hebben gevraagd (*ibid.*, p. 21), zou hebben aangegeven dat zijn neefje hem vertelde dat er personen naar zijn winkel zijn gekomen die naar hem vroegen en dat hij ervan uitging dat zij tot de omgeving van A. R. en diens vader behoorden. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Door in het eerste middel nog louter te betogen dat de 'verwijten' van de adjunct-commissaris over zijn gebrek aan kennis over de werkzaamheden van zijn neef, de wijze waarop de personen konden worden gearresteerd, de straffen die deze personen kregen, de wijze waarop deze personen te weten kwamen dat hij degene was "*die de waardevolle informatie aanleverde die uiteindelijk zou leiden tot hun arrestatie*" en de actuele verblijfplaats van zijn neef "*waardeoordelen*" zijn waar hij als dusdanig niets tegen kan inbrengen en door formeel te stellen dat zijn relaas strookt met de werkelijkheid, beperkt verzoeker zich slechts tot het minimaliseren van deze argumenten en het herhalen van zijn eigen standpunt, zonder evenwel de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn gebrek aan kennis en initiatief en over zijn vage verklaringen – die allen steun vinden in het administratief dossier – te weerleggen of te ontkrachten. De Raad wijst er nog op dat voldoende detaillering en specificiteit indicatoren vormen op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Dat het *in casu* zou gaan om "*waardeoordelen*" van de adjunct-commissaris kan dan ook niet worden gevolgd.

Verzoeker stelt in het eerste middel nog dat de adjunct-commissaris een "*probleem*" heeft met de attesten die door hem werden bijgebracht ter staving van zijn activiteiten als informant omdat bepaalde data die daarop vermeld staan niet zouden overeenstemmen met de tijdlijn zoals hij die heeft beschreven. Volgens hem betreft het duidelijk opnieuw een "*vergissing*". Hij laat echter na te concretiseren op welke wijze er een vergissing zou zijn gebeurd. Met een dergelijk summier betoog doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing dat er aan de door hem neergelegde documenten ter staving van zijn tewerkstelling als informant voor de drugsbrigade niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht. Door voorts louter te betogen dat hij bovendien tal van andere documenten aanbrengt die zijn werkzaamheden en die van zijn neef voldoende aantonen, kan verzoeker evenmin overtuigen. Hij brengt met dit betoog opnieuw geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing over de door hem neergelegde documenten, die steun vinden in het administratief dossier, deugdelijk en draagkrachtig zijn en in het verzoekschrift niet worden weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven.

De algemene informatie die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 2) en de algemene informatie die hij in het tweede middel van zijn verzoekschrift weergeeft, heeft betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en niet op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert. Bijgevolg kunnen deze stukken niet volstaan om deze feiten aan te tonen en om in hoofde van verzoeker tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

De voorgaande vaststellingen en overwegingen volstaan om in navolging van de adjunct-commissaris te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen omdat hij, als informant voor het departement 'Drugs en Narcotica' van de nationale Afghaanse politie, twee personen heeft laten arresteren.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven in zijn verzoekschrift geheel ongemoeid laat:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/>

[administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](#), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u, die nog steeds praktiserende moslim bent (CGVS, p. 6), echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Ter terechtzitting stelt zijn advocaat dat verzoeker in België al wat heeft gewerkt. Hoewel uit het gegeven dat verzoeker in België werkt blijkt dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en dat hij probeert in zijn levensonderhoud te voorzien, kan dit echter niet volstaan om aan te tonen dat hij dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker, die ongeveer tot zijn 25 jaar in Afghanistan zou hebben verbleven en die nog maar twee jaar in België verblijft, maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waaruit blijkt dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen omdat hij als informant voor het departement 'Drugs en Narcotica' van de nationale Afghaanse politie twee personen heeft laten arresteren en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Verder oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Door louter algemene informatie over de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan bij te brengen en in het tweede middel weer te geven, doet verzoeker hieraan geen afbreuk.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 9 oktober 2023 en 11 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota's).

3.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.5. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS	D. DE BRUYN
----------	-------------